

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/192/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218208952
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1218208952.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: E.. P. K., nar. XX.XX.XXXX, G. XXX/X, T. - S., o zaplatenie 160,84 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 8C/73/2018-32 zo dňa 13. júna 2019 , takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 160,84 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na 100 %-nú náhradu trov konania.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že žalobca kontrolou úhrad zistil, že žalovaná ku dňu podania žaloby nezaplatila úhradu v zmysle zákona o úhrade za služby verejnosti, za obdobie 01.09.2015 - 31.03.2018. Dlh žalovanej predstavuje sumu 160,84 € a pozostáva z neuhradených mesačných predpisov v kontrolovanom období. Žalobca písomnou výzvou zo dňa 08.03.2018 vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy. Pohľadávka žalobcu predstavuje sumu 160,84 € (z toho istina 143,84 € a pokuta vo výške 17 €). Žalovaná si nesplnila svoju povinnosť v zmysle zákona o úhrade za služby verejnosti a riadne neuhrádzala predpísané mesačné platby, čím jej v období od 01.09.2015 do 31.03.2018 vznikol nedoplatok v sume 160,84 €. Z Výzvy na zaplatenie nedoplatku, zo dňa 08.03.2018, ktorú si žalovaná prevzala dňa 12.03.2018, mal súd za preukázané, že žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy. Žalovaná na uvedenú výzvu nereagovala a žalobcovi pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní neuhradila ani sčasti.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 2, § 3 písm. a), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2, § 10 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keď na na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná. Žalovaná si neplnila svoju povinnosť riadne a včas uhrádzať predpísané mesačné platby, čím jej v období od 01.09.2015 do 31.03.2018, vznikol nedoplatok v sume 160,84 €. Výzvou zo dňa 08.03.2018 na zaplatenie nedoplatku, ktorú si žalovaná prevzala dňa 12.03.2018, vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy. Nakoľko žalovaná na predmetnú výzvu nereagovala a nedoplatok neuhradila, vznikla jej podľa § 10 ods. 3 citovaného zákona povinnosť uhradiť aj pokutu v sume 17 €. Vzhľadom na uvedené súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko mal žalobca v konaní plný úspech, súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vo svojom odvolaní namietala nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu a rovnako jej nedostatok pasívnej legitímácie, ďalej skutočnosť, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľský spor a preto bolo na príslušný spor nutné prednostne aplikovať ustanovenia § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka, ustanovenia Zákona o Ochrane spotrebiteľa a únieového práva najmä smernice S. XX/XX/ EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

2.1. Napadnutý rozsudok považovala za nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprimerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti v predmetnej veci. Toto rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu a rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces, keďže rozsudok trpí vadami a závery sú extrémne inkonzistentné a odôvodnenie predmetného rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené podmienky s poukazom na ustanovenie § 220 ods. 2 a 3 C.s.p.. S poukazom na čl. 3 ods. 1 C.s.p., čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, mala zato, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel k extrémnemu nesúladu (I. ÚS 402/08) a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ. Okresný súd neprihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade nevyvážil s ohľadom na špecifikum danej veci, pričom kritéria iba mechanicky aplikoval (I. ÚS 243/07) a v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti.

2.2. Žalovaná namietala, súdu prvej inštancie, že jej nedoručil žalobu a nemohla som sa s ňou oboznámiť a bolo jej upreté právo, aby som sa mohla brániť a použiť prostriedky procesnej obrany. Zverejnením súdu Oznámenie o podanej žalobe na webovej stránke súdu a úradnej tabuli súdu dňa 10.05.2019 jej súd nedoručil žalobu s poučením ako súd uviedol v bode 2. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Zverejnenie nie je doručenie s čím sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyporiadal, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Ďalej namietala, že ju súd nepoučil hoci mu táto povinnosť vyplýva a tiež ju nevyzval, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadrila.

2.3. Žalovaná poprela tvrdenia žalobcu v celom rozsahu a uviedla, že medzi stranami sporu neexistuje žiadna zmluva o dodávke služieb. Ona si žiadne služby od žalobcu neobjednala a pre prípad, že jej žalobca dodal plnenie a ona spotrebiteľ som si ho neobjednala, nie je povinná plnenie vrátiť ani ho uschovať; vylúčené sú aj ďalšie nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi a to s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Žalobca nepredložil súdu dôkaz o dodaní služieb verejnosti ani to, že by som mala byť osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny. Poukázala na ustanovenie zákona č. 340/2012 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a namietala, že jej bola zabezpečená služba verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania poskytovaných Rozhlasom a televíziou Slovenska a pretože jej nebola zabezpečená takáto služba tak žalobca nie je oprávnený odo mňa vyberať a vymáhať úhrady. Súd prvej inštancie neprihliadol na Zákonné ustanovenia zákona Zákon č. 251/2012 Z. z. Zákon o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov a neodôvodnil to, že ona nie je osoba podľa tohto zákona. Záverom uviedla, že z dôvodu opatrnosti podáva námietku premlčania voči pohľadávke a právu, ktoré si žalobca uplatnil.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý považoval námietky žalovanej uvedené v odvolaní za bezpredmetné. Mal zato, že jeho nárok nevyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy. Úhrady za služby verejnosti poskytované RTVS a ich príslušenstvo, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania, platiteľ (žalovaná) neplatí na základe zmluvného vzťahu so žalobcom, táto povinnosť jej vyplýva priamo zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS (v texte len Zákon o úhradách), a nie zo spotrebiteľskej či inej zmluvy. Úhrada za služby verejnosti ie vo svojej podstate neekvivalentnou platbou: platitelia sú teda povinní ju platiť bez ohľadu na to, či služby žalobcu využívajú alebo nie, z podstaty veci preto nemôže ísť o zmluvný vzťah.

3.1. Ďalej uviedol, že žalobca nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď v zmysle § 290 C.s.p. pre konštatovanie spotrebiteľského sporu nestačí, ak spor vyplýva zo spotrebiteľskej

zmluvy alebo s ňou súvisí, ale musí ísť o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Je vylúčené, aby v tejto veci šlo o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom v zmysle § 290 C.s.p., keďže nemôže byť pochyb o tom, že žalobca pri vymáhaní úhrad za služby verejnosti nevystupuje ako dodávateľ, t. j. ako osoba, ktorá koná v rámci svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Hlavný predmet činnosti žalobcu a jeho poslanie sú uvedené v ust. § 3 a § 5 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska (v texte len Zákon o RTVS). Zjednodušene je možné povedať, že hlavným predmetom činnosti žalobcu je vysielanie televíznej a rozhlasovej programovej služby vo verejnom záujme, a to pri zachovaní svojho poslania, ktorým je rozvíjanie národného povedomia a kultúrnej identity obyvateľov SR. V zmysle § 19 ods. 6 Zákona o RTVS žalobca nemôže verejné prostriedky podľa § 20 ods. 1 písm. a) Zákona o RTVS t. i. príjmy z úhrad za služby verejnosti, ktorých zaplatenie je predmetom tohto konania používať na podnikateľskú činnosť. Zákon o RTVS dôsledne rozlišuje medzi vyberaním úhrady za služby verejnosti a podnikateľskou činnosťou žalobcu a preto je nepochybné, že žalobca pri výbere úhrad za služby verejnosti nepôsobí v rámci svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti, a preto ho nemožno považovať za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že ak by konajúci súd spor považoval za spotrebiteľský podľa § 290 C.s.p., v zmysle uvedeného by šlo o nesprávny procesný postup, ktorý by mohol žalobcovi znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by mohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Tento nesprávny procesný postup by spočíval v aplikácii nesprávnych ustanovení C.s.p., ktoré sú špecifické pre spory s ochranou slabšej strany neodôvodnene tým zvýhodní druhú stranu sporu a poruší tým princíp rovnosti zbraní.

3.2. Námietku premlčania uplatnenú v odvolacom konaní nemožno považovať za novú skutočnosť podľa § 366 C.s.p. (novoty v odvolacom konaní), pretože nemá charakter skutkového tvrdenia, ale ide o námietku, ktorá má hmotnoprávne následky prejavujúce sa v tom, že ak bola vznesená dôvodne, došlo k zániku práva, t. j. subjektívne právo prestalo byť vznesením námietky premlčania vynúiteľné. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej až v odvolacom konaní však nemožno prihliadnuť na nové skutočnosti a dôkazy, ktoré nemožno v odvolacom konaní prípustné uplatniť s ohľadom na zásadu neúplnej apelácie. Vzhľadom na to, že námietka premlčania nebola uplatnená počas prvoinštančného konania, v súlade v princípom koncentrácie konania ako aj ustálenou rozhodovacou praxou súdov na ňu nemožno prihliadnuť.

4. Žalovaná v replike k vyjadreniu žalobcu poprela jeho tvrdenia a trvala na tom, že je spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojich práv a že sa jedná o spotrebiteľský spor. Nárok žalobcu evidentne a nesporne vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože ak by spotrebiteľ neuzavrel spotrebiteľskú zmluvu nemal by povinnosť plniť plnenia súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou. Povinnosť platiť vyplývajúca zo zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS je viazaná na uzavretie spotrebiteľskej zmluvy. Žiaden zákon nevyžaduje ani ju nezaväzuje, aby platila bez ohľadu na to či služby využíva alebo nie. Výklad žalobcu je scestný, pretože za služby verejnosti je štátom Slovenská republika Slovenskej televízii a rozhlasu hradené z rozpočtu Slovenskej republiky a teda z daní občanov. Napokon je nesporné, že občania SR formou daní platia úhrady za služby verejnosti a teda nie sú povinní ich platiť iným spôsobom.

4.1. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením, že žalobca nie je dodávateľom. Poukázala na výpis z Obchodného registra žalobcu nato, že predmet činnosti žalobcu je podnikateľská činnosť a je irelevantné jeho tvrdenie, že nemôže verejné prostriedky používať na podnikateľskú činnosť, pretože ich používa na podnikateľskú činnosť. Podľa zákona č. 532/2010 Z.z. žalobca poskytuje službu a dodáva ju a tak je dodávateľom a vzťahujú sa na neho ustanovenia Občianskeho zákonníka.

4.2. Čo sa týka premlčania, podľa zákona má právo vzniesť námietku premlčania, ide o zákonné právo uplatniteľné kedykoľvek, v zákone nie je uvedená podmienka, ktorá by jej toto právo uplatniť námietku premlčania odnímal. Právo, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti a aby mala možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom je ústavne garantované právo a nikto jej ho nemá oprávnenie odňať ako i právo na zákonného sudcu.

5. V duplike žalobca zotrval na svojom stanovisku aj s poukazom na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-147/16 zo dňa 17.05.2018, že nejde o spotrebiteľský spor. Navyše poukázal na to, že § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľov a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával, stratil účinnosť a platnosť, nakoľko podľa nálezu Ústavného súdu uverejneného pod č. 271/2018 Z. z. toto ustanovenie nie je v súlade s

čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu ako aj skutočnosti uvedené v predchádzajúcom vyjadrení považoval napadnutý rozsudok za právne a vecne správny a žiadal, aby odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 1 zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov tento zákon upravuje platenie, vyberanie a vymáhanie úhrady za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania (ďalej len "úhrada").

8.1. Podľa § 3 písm. a) citovaného zákona platiteľ úhrady (ďalej len "platiteľ") je fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome.

8.2. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady je Rozhlas a televízia Slovenska.

8.3. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona platiteľ podľa § 3 písm. a) platí úhradu 4,64 € za každý aj začatý kalendárny mesiac. Platiteľ podľa § 3 písm. a), ktorý je evidovaný dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti vo viacerých odberných miestach, platí úhradu len za jedno odberné miesto, ak vznik tejto skutočnosti oznámi a preukáže vyberateľovi úhrady podľa § 9 ods. 6 písm. c).

8.4. Podľa § 7 ods. 1,2 citovaného zákona povinnosť platiť úhradu vzniká od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa osoba stala platiteľom, a zaniká posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom osoba prestala byť platiteľom. Úhrada sa platí mesačne; úhradu za príslušný kalendárny mesiac je platiteľ povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

8.5. Podľa § 10 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona platiteľ, ktorý nezaplatí úhradu podľa § 7, je v omeškaní so zaplacením úhrady. Ak vyberateľ úhrady zistí, že platiteľ je v omeškaní so zaplacením úhrady, je povinný ho písomne vyzvať do 60 dní od zistenia tejto skutočnosti na zaplatenie tejto úhrady a na zaplatenie poštových sadziab súvisiacich s odoslaním výzvy na zaplatenie úhrady. Ak platiteľ podľa § 3 písm. a) nezaplatí úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia výzvy podľa odseku 2, platiteľ je povinný zaplatiť vyberateľovi úhrady aj pokutu 17 eur.

9. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu má zato, že v prejednávanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na prejednávaný prípad použil vyššie citované ustanovenia zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov a správne ustálil, že žaloba žalobcu je dôvodná, keď bolo preukázané, že povinnosťou žalovanej bolo zaplatiť koncesionársky poplatok vo výške 143,84€ za obdobie od 1.9.2015 do 31.3.2018, pretože je fyzickou osobou, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste vrátane pokuty vo výške 17,- €, pretože bol žalobcom vyzvaná listom zo dňa 8.3.2018, ktorý jej bol doručený 12.3.2018 na zaplatenie nedoplatku na koncesionárskom poplatku. Prijatý záver o dôvodnosti žaloby dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovie. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje. K jednotlivým námietkam žalovanej uvedených v odvolaní odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

10. K procesnej námietke o nedoručení žaloby, ktorá skutočnosť mala za následok že nebola v konaní riadne poučená (pozri odsek 2.2) odvolací súd uvádza, že s obsahu spisu vyplýva, že žalovanej bola doručovaná žaloba spolu s platobným rozkazom a poučením o procesných právach a povinnostiach v zmysle § 106 ods. 1 písm. a) na adresu registrovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky Gemerská 906/2, Bratislava hybridne s tým, že správa nebola listinne doručená z dôvodu, že adresát si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Keďže poštový podnik už v prípade nedoručenia takejto zásielky (neznámy

pobyt, neprevzatie zásielky v úložnej dobe) nedoručenú zásielku súdu nevracia, ale ju skartuje, pre účely fikcie podľa § 111 ods. 3 C.s.p. sa za deň vrátenia poštovej zásielky odosielateľovi považuje deň doručenia informácie o výsledku doručovania, ktorú dostáva súd elektronicky do svojej počítačovej aplikácie. V danom prípade bola teda žaloba spolu s poučením na základe fikcie podľa § 111 ods. 3 C.s.p. doručená žalovanej dňa 26.2.2019 a preto sú jej námietky v tomto smere nedôvodné. Oznámenie o podanej žalobe na webovej stránke súdu a úradnej tabuli súdu dňa 10.05.2019 už bolo podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné, keďže žaloba bola doručená žalovanej v zmysle § 116 ods. 1 C.s.p..

11. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj námietky o nedostatku aktívnej a pasívnej legitímácie. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Aktívna vecná legitímácia je daná priamo zákonom zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keď podľa § 4 ods. 1 je Rozhlas a televízia Slovenska t.j. žalobca vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady. Rovnako týmto zákonom je daná aj pasívna legitímácia žalovanej s poukazom na ustanovenie § 3 písm. a) keďže žalovaná je fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbornom mieste, pre spotrebu v byte alebo v rodinnom dome. V danom prípade nie je rozhodujúce, či je táto fyzická osoba t.j. žalovaná aj vlastníkom nehnuteľnosti ale podstatné je že ju dodávateľ elektriny eviduje ako odberateľa elektriny v danom odbornom mieste.

12. Odvolací súd zastáva názor, že neobstojí ani argumentácia žalovanej, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor.

12.1. Predmetom sporu je zaplatenie koncesionárskych poplatkov, ktoré sú tradičným zdrojom financovania verejnoprávneho rozhlasového a televízneho vysielania. Koncesionársky poplatok je s poukazom na zákona č. 340/2012 Z.z. považovaný za osobitný príspevok na finančné zabezpečenie plnenia zákonom stanovených povinností a úloh žalobcu ohľadom poskytovania verejnej služby. Koncesionárske poplatky nie sú platbou za ponuku programov ani za ich užívanie, t.j. sledovanie určitých programov, ale platbou, ktorá sa vzťahuje na každého, kto je odberateľom elektriny. Fyzická osoba i právnická osoba teda platí za vysielanie formou koncesionárskych poplatkov. Prostredníctvom koncesionárskeho poplatku fyzická osoba (resp. právnická osoba) financuje verejnú službu, ktorá muje poskytovaná ako občanovi (nie v pozícii spotrebiteľa).

12.2. Sadzba koncesionárskeho poplatku nie je určená náhodne. Ide o sumu vyjadrujúcu podiel skutočných nákladov nevyhnutných na dodržiavanie programových záväzkov verejnoprávneho vysielateľa (žalobcu), ktorý zo zákona poskytuje službu verejnosti tvorbou a šírením rozhlasových a televíznych programov na celom území SR. Táto verejná služba je charakteristická tým, že je univerzálne určená verejnosti a je financovaná verejnosťou. Súčasný systém financovania žalobcu vychádza zo zákonom stanoveného koncesionárskeho poplatku ako základu jeho financovania verejnými zdrojmi.

12.3. Ako už bolo uvedené, fyzická osoba platí za vysielanie žalobcu formou koncesionárskych poplatkov, financuje verejnú službu. Iná je situácia, keď fyzická osoba na základe zmluvy platí ako predplátený danej programovej stanice za služby, ktoré si vybral ako spotrebiteľ. Možno tak konštatovať, že Rozhlas a televízia Slovenska je osobitný subjekt zriadený zákonom č. 532/2010 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov ktorého poslaním je poskytovať službu verejnosti v oblasti vysielania a zároveň je vyberateľom úhrady a príjemcom úhrady ktorá slúži na finančné zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania poskytovaných Rozhlasom a televíziou Slovenska. Žalobca je tak inštitútom sui generis a vzhľadom na svoje poslanie, ktoré je upravené osobitnými zákonmi nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

13. K námietke premlčania vznesenej žalovanou až v odvolacom konaní odvolací súd uvádza, že ide o hmotnoprávnu námietku v zmysle ustanovenia § 152 C.s.p., ktorú žalovaná mohla ako prostriedok procesnej obrany objektívne uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ by si žalobu spolu s prílohami, ktorá jej bola riadne doručovaná (pozri odsek 10.) riadne prevzala. Pretože žalovaná v odvolacom konaní neuviedla okrem tohto, že jej nebola žaloba riadne doručená žiaden iný argument a zároveň nepreukázala, že nový prostriedok procesnej obrany nemohla uplatniť pred súdom prvej inštancie bez svojej viny, odvolací súd konštatuje, že námietka premlčania uplatnená žalovanou až v odvolacom konaní nespĺňa procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 ods. d) C.s.p. na to, aby mohla byť novotou v odvolacom konaní a preto odvolací súd na námietku premlčania neprihliadol.

14. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považujúc námietky žalovanej uvedené v odvolaní za nedôvodné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovanej nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).